

Учительтъ спрѣ доста развълнуванъ. Топли сълзи напълниха чернитѣ му очи. Той се приближи при най-малкия отъ колониститѣ, дѣте на единъ скжпъ за насъ покойникъ, мило го прѣгърна и цѣлуна по челото.

— „Дѣца, отъ днесъ вие сте мои братчета. Азъ цѣлувамъ Вили заради всички!“ прошепна той и двѣ горещи сълзи се отрониха по сухитѣ му страни. Колониститѣ накжсаха букети отъ зеленъ здравецъ, който растѣше въ изобилие около колонията и отрупаха своя любимъ учитель. Но едно салъ тѣ не можаха да разбератъ: — отъ жалъ или отъ радостъ бѣха тѣзи сълзи ???...

Лѣтн. учен. колония,
24.VII 1915 г.
София.

Мирчо Петровъ.

Привечерие.

Тихъ привечерь. Съ леки стжпки
Спустна се отъ тъмний чалъ
Сѣнчо раничко пробуденъ —
Цѣлъ день въ пещеритѣ спалъ.

И отъ хладъ и тма подгоненъ
Хукна той прѣзъ равнини.
Химнъ — покой се вредъ подема —
Всѣкой въ миръ глава склони.

Салъ рѣката, разярена
Забуча съсъ сѣтня мощъ —
Само тя една възстава
Срѣщо идвашата ношь.

11.VII 915 г.
Сестримо

Драго.